

Horváth Szekeres István

SZOFTPORNÓ

Előző nap a telefonba azt mondta, harmincnégy éves, vagyis négy évvel idősebb nálam, és hogy egy kissé teltkarcsú, és ugye nem baj, hogy egy kissé teltkarcsú, mire én azt találtam válaszolni, hogy nem, egyáltalán nem baj. Pedig az utóbbi években valamiért már nem a teltkarcsú nőket keresem, sőt, már a saját korosztályomtól sem remélek semmit. Most mégis itt ülök ennek a vendéglőnek a teraszán, ezzel a Karinával, aki teltkarcsú és négy évvel idősebb, mint én, és már fogalmam sincs, miért sajnáltam a beszélgetés után, hogy azonnal nem bontottam a vonalat, hiszen az egész elbaszott délutánomat feldobta csak azzal, ahogy megjelent itt. Ugyanis az első beszélgetés után, számomra is váratlanul, arra gondoltam, hogy vonalat kellett volna bontani, mert hirdeti magát más munkáslány is a rovatban, aki fiatalabb, talán nem teltkarcsú, mert ez a teltkarcsúság sok mindent takarhat. Majdnem szédültem a gondolattól, hogy rögtön igent mondtam, és ha átbuszozik ide a szomszéd városból, hát ki kell fizetnem a tarifáját, mese nincs. Egy óra múlva meg már abban reménykedtem, hogy vagy nem talál ide, vagy felhív és közli, dolga akadt, vagy legalábbis megijed majd tőlem és faképnél hagy. És mindezek ellenére, ahelyett, hogy tiltólistára tettem volna azt a számot, délután elmentem a megbeszélt helyre. És a huszonvalahányadik percben már érdeklődve figyelem, amint egy nagyon színes, vidám jelenség lépked felfele a terasz lépcsőjén, akin látni, hogy keres valakit. Végül kiszúr engem, mint egyetlen magányosan ücsörgő hímnemű egyed, és egyenesen az asztalomhoz jön, és azt kérdi, én vagyok-e Attila. Mondom, én vagyok, csüccs le, mit kérsz inni? Szóval, bemutatkozás után leül velem szemben, mereven néz a szemembe, gondolom, alaposan átszkennel most engem, és megpróbálja eldönteni, veszélyes vagyok-e, kifizetem-e a tarifáját. Tudom is én! És most már egyáltalán nem bánom, hogy nem bontottam a vonalat. Duhaj jó kedvem támad ettől a Karinától. A mellét, a lábát, a karját, a karján a pórusait bámulom. Nagyon perverzen erotikus, ahogy végig engem figyel, ezt a nyálcsorgató mustrálgatást. Hibátlan a bőre, hibátlan a teltkarcsúsága, hibátlan a színes haja, meg

a harsánysága. Hibátlanok a tetoválásai is, igazi profi munkák: a lábszárán tekeredő rózsza, a vállain valami geometrikus ábrák és apróbetűs felirat, tehát nem börtönben vagy házibulin buherált tetkók ezek, nem aprópénzért varrnak ilyet az emberre. Rövid farmerszoknya van rajta, meg rózsaszín batikolt póló, alóla egészen a füle tövéig ágazik az egyik tetovált minta a sok közül. Öt fülbevalót számolok meg. Zöldre és vörösre meg lilára festett haja kétoldalt nullásra felnyírva. Akár a barátnóm is lehetne, egy ilyen csajba bele tudnék szeretni. Felőlem még akár kurválkodhatna is, meg tudnék békélni a dologgal. Nem vagy rosszképű pasi, miért kellek én, kérdi. Így mondja, nem rossz képű. Meg hogy miért nem szedek fel valami csajt. Olyan nőt nem találok, akire egy kicsit is fel tudok nézni, illetve találok, de nekik meg nem én kellek, mondom. Mire megereszt egy szétcigizett hangú röhögést. Túl magasra titted a lécet, baszod, vagy túl alacsonyra, mondja erre röhögve és legyint. Feltűnik, hogy csak a nevetése olyan bagós, szétcigizett hangú, ha rögtön az érkezése után ki nem tesz az asztalra egy félig üres piros Pall Mall-csomagot, azt hittem volna, nem is dohányzik. Hosszan megnéz, minden porcikámat megnézi, majd azt mondja, hogy bocs, nem rajtad röhögtem, csak a helyzetem. Én meg nem értem, milyen ez a helyzet, nem találok túl viccesnek a helyzetet, egyre kényelmetlenebbül érzem magam, azt várom, hogy végre-valahára fent legyünk a lakáson, ruha nélkül. Aztán megint engem néz, mintha szerelmes volna, de tudom, hogy ez most megint csak valami teszt, de így legalább én is a szemébe nézhetek, mert ritkán nézek az emberek szemébe, nem tudok szemkontaktust tartani, de most az egyszer megnézem magamnak a tekintetét. Mert amúgy szeretem az emberek szemét: meglesni a szivárványhártya finom vonalait, a fénylő nedves golyót, amelyen keresztül az agy és a külvilág között létre jön az a láthatatlan híd, ahol megtörténik ez az oda-vissza kapcsolódás a környező tárgyi világra. Két gyönyörű zöld szemet látok, és hirtelen valami szomorúság is belefűrődik a mellkasomba. A bámészkodás vége persze az, hogy hirtelen lesütöm a szemem, mert kész, ennyi volt, így is szinte erőmön felül teljesítettem. Majd ő is elnéz jobbra, int az egyik asztaltársaságnak. Hogy vagyunk, hogy vagyunk, kérdi románul, ők meg felemelt hüvelykujjal intik, hogy minden oké. Ezért szeretek ide járni, megismerni a kuncaftokat, mondja, mert ez itt a zsaruk egyik törzshelye, itt bajom nem eshet. Nem baszogatnak-e, kérdem. Ők is végzik

a dolgukat, én is az enyémet, válaszolja, majd egy kis szünet után azt kérdi, mehetünk-e már, mert neki két óra múlva még lenne egy kis elintéznivalója a városban. Fizetek, átmegyünk az út túloldalán álló taxikhoz. Minden taxist ismer. Gondolom, minden taxis megvolt már neki, azaz minden taxis a kuncsaftja volt legalább egyszer. Az öregedő taxis is, akinek végül az autójába ülünk, jegygyűrűvel az ujján, ő is ismeri Karinát. Ez az öregedő főszer is láthatóan oda-vissza van érte, lesi minden szavát, ráadásul nem akar pénzt elfogadni, pedig én fizetném az utat. Szóval minden taxis a tenyeredből eszik, kérdem, miután kiszállunk az autóból és a lépcsőház bejárata felé lépegetünk. Nagyon édespofák az összes, mondja Karina. Én meg ezen az „édespofán” tűnődöm, hogy ezt a szót nem hallottam, talán gyerekkorom óta. Akkoriban színészekre mondták, hogy édespofák, meg az úgynevezett táncos-komikusokra. Általában Luis de Funes, meg Latabár Kálmán voltak „édespofák”, „nagyon édespofák”. Most meg ez a taxis „édespofa”. Kényelmetlen ez a szó, lehangol, ám ha visszagondolok arra a taxisra, valóban nem találok rá más jelzőt, mint azt, hogy édespofa. Édespofa, ismétlem félhangosan, miközben a lépcsőházajtó zárába szúrom a kulcsot, mert a mágneskártyát hónapok után sem adta át a főbérlő. Kicsoda édespofa, kérdi Karina, miközben a kulcsot rángatom, ami valamiért nehezen jár bele a zárba. Nem válaszolok. Ez az „édespofa” jár a fejemben mindvégig, míg fel nem érünk a második emeleti lakásom ajtajáig. Alighogy belépünk, Karina behuppant az egyetlen fotelembé, majd kotorászni kezd a táskájában, elővesz egy óvszert és kiteszi az asztalra. Nekem is van óvszerem, mondom, de ő legyint, és azt mondja, inkább a jól bejárattott márkában bízik. A pénzt, azt előre kérem, most pedig megkérlek, hogy zuhanyozz le, teszi hozzá. Mondom, egyenesen a zuhany alól mentem a vendéglő teraszára. Ha megint zuhanyozol, jobban érzed majd magad, frissebb leszel, meg minden, a pénzt nem tagadom le, a tévéddel sem szaladok el, ne félj, válaszol és kacsint. A fürdőbe megyek, levetkőzöm és beállok a zuhany alá, folytatom a vizet magamra, de óvatosan zuhanyzok, hogy kitartson a kraft, hiszen a pénzt már odaadtam és nem azért spóroltam négy hónapig kurvára, hogy pont az aktus előtt, a zuhany alatt... Félárbocosan lépek ki a fürdőből, fél kézzel takarva magam keresem a törölközőt, majd törölközés után felveszem az előszobaasztalkáról a bokszeralsómat, de még úgy is takargatom magam. Karina már meztelenül ül a

fotelben, egyik lába átvetve a másikon. Ne takargasd, mondja, hát nem azért vagyok én itt, hogy megoldjuk a problémát? Gyere csak ide Karinához, teszi hozzá. Én meg mint egy kiskutyá vagy kisgyerek, szégyenlősen állok elé. Ne folytassuk kényelmesebben, kérdi kis idő múlva. Talán, mondom száraz torokkal, rekedt hangon. Nincs csók, figyelmeztet, mikor leheveredünk a bevetetlen ágyra. Tudom, mondom, hallottam már róla, hogy a kurvák nem csókolóznak a klienssel, az túl intim, a csókban érzelmek vannak, ez pedig csak üzlet. Kussolj már, szól rám Karina, azért fizettél, hogy itt dumáljál nekem? Feltérdelek, a testét kezdem gyömöszölni, markolni, dagasztom, mint a kelt tésztát, mint a fasírhúst, mint egy macska a frissen vetett ágyat, közben az arcát lesem, hogy nem vagyok-e durva, nem lépek-e át valami határt. De nem. Karina obligát kis nyögéseket hallat, mintha oda-vissza lenne a dologtól, és azokban a pillanatokban szeretném, ha négy kezem volna és Karina testéből is minimum kettő lenne, és belefúrom az arcomat a két melle közé, szívom magamba a kissé gesztenyére, élesztőre vagy búzakorpára emlékeztető illatát, mintha az életem függne tőle. De sehogy sem elég belőle, és arra gondolok, hogy bár két fejem is volna, vagy legalábbis két orrom. A hasát harapdálom és haladok lefele és gyűjtöm a nyálam, amikor egy kissé megmozdítja a bal lábát, és gömbölyű, sima combja hozzásimul az ágyékomhoz, amitől szinte azonnal úgy rándul össze a testem, mint akit a hálózati áram ütött meg. A következő pillanatban már hanyatt fekszem és semmire nem gondolok, még a lelkem is üres, vagy inkább egy üreg tátong a helyén. Mire Karina a kis apró karórájára nézve azt mondja, még van kábé negyven percünk, és ne keseredjek el, mert még egy ráadás belefér abba a negyven percbe, szusszanjak meg nyugodtan egy kicsit. De én csak hátat fordítva hozzábújok. Kiskifli leszek, átrakom a bal karját a derekamon, ő megölel, én meg behunyom a szemem. Forró a teste, nagyon forró, mintha lázas volna. Megint érzem a búzakorpa illatát, mint gyermekkoromban a malomban, ahol a nagyapám dolgozott, és forró az illat is. És forró a lakás is, a kanapé, behallatszik a késő délutáni csúcsforgalom zaja, még ez a zaj is forrónak tűnik. Az orrom bedugul, égni kezd a szemem, könnyek futnak le az arcomon, finoman koppannak a kanapé matracán, a taknyom is elered, de szégyellem visszaszippantani, nem akarom, hogy Karina bármit is észrevegyen. De megsejt valamit, mert a jobb kezét alámfúrja, és

most már két kézzel ölel, nagyon szorosan, én meg nyüszítve kezdek el bögni a forró, puha hurkák szorításában, és rohadtul nem tudom abbahagyni.

OKTÓBERI KÁNIKULA

Egészen addig, amíg az előtérben kerestek egy üres fogast a kabátjaiknak, úgy tűnt, hogy mindenki őket fikszírozza. A teremben rajtuk kívül talán nem is volt más néznievaló, ezért aztán kilenc vagy tíz szempár kísérte Jónásékat az ablak melletti két üresen maradt támlás székiig. Este nyolc felé járt az idő, de így is meleg volt az ideiglenesen ebédlővé átrendezett előadóteremben. A délutáni forróság bent rekedt, és ezen az sem segített, hogy a személyzet már öt óra körül résnyire nyitotta az összes ablakot. Odakint majdnem teljes szélcsend volt, a gyenge légáram csak néha rebbentett egyet-egyet az elhúzott sötétítőkön. Legyek köröztek a csillárok körül. Hiába ültek a nyitott ablak mellé, Jónás homlokán apró izzadságyöngyök jelentek meg. Karina meg úgy ült a széken, hátát a támlának vetve, mint egy modell valami rajzórán, ahol „ülő női alak” címmel vizsgamunka készül. A hajából néhány tincs a halántékára tapadt.

– Hozhatok valamit? – kérdezte váratlanul egy semmiből felbukkanó, pincér formájú, kis, kopasz ember. Öcsi, írta a mellényére tűzött, arany színű névtáblán.

Jónás szótlánul ingatta a fejét. Karina sem szólt semmit. Csak bámulta az ablaküveget. Ujjával kissé félrehúzta a sötétítőt, és úgy tett, mintha a hátsó udvart nézné, de csak a saját tükörképét láthatta. Kint tökéletes volt a sötét, talán eső készülődött.

Így aztán a kis, kopasz ember elindult vissza a konyha irányába, de Jónás meggondolta magát, és egy kissé modortalánul utánakiáltott, hogy egy üveg vizet kér. Az Öcsi nevű emberke hirtelen lefékezett, félig megfordult, majd színpadiasan bólintott egyet, mint egy lakáj, és feltartott hüvelykujjal jelzett, hogy értette.

A szomszédos helyiségből zsvaj szűrődött át. A terem túlsó végében néhány ismeretlen vendég álldogált, talán rokonok, talán egy másik rendezvény résztvevői. Kezükben pohár, és szemmel láthatóan nagyon

jól elszórakoztatta őket valami, ami a szomszéd helyiségben folyt. A zsvaj is onnan szűrődött ki.

Egy középkorú nő lépett hozzájuk. Apró mintás nejlonblúzt és élére vasalt fekete nadrágot viselt, a haja élénk lila volt. Nagyon erős kölni vagy valamilyen parfümfelhő lengett körülötte. A parfüm mellett, mint egy ritmusból kieső basszusgitar hangja, savanykás hónaljzag is érződött.

- Hát sziasztok! - mondta, vagy inkább kiáltotta. Jól megnyomta az sz betűt, ami ettől valahogy így hangzott: ssssziajjasztok! Jónás ekkor már a gutaütés határán volt. Legalábbis úgy érezte. Ver az Isten, de rendesen, gondolta. Felnézett a rokonra, és nem jutott eszébe a neve. Megpróbált udvarias lenni, vagy legalábbis kerülni a feltűnést. Ezért valami olyasmit rebegett, hogy csókolom, hogy tetszik lenni. És mielőtt elmélyülhetett volna a beszélgetés, egy másik rokont evett oda a fene, egy idősebb férfit, szintén valakinek a valakijét. Összesúgtak a lila öregasszonnyal, akinek a hírre minden nyájasság leolvadt az arcáról. Aggodalmas hangon elnézést kért, majd a bácsi kíséretében hirtelen elindult a másik terem irányába. Jónás óvatosan, de hosszan kifújta, mint egy tornagyakorlat után.

Aztán Karinát nézte, aki egyik lábát a másikon átvetve most már a bejárati ajtót bővölte, mintha bármelyik pillanatban beléphetne rajta valaki, akit speciel ő vár. És Jónás tudta, hogy senkit nem vár. „Istenem, de jól néz ki”, gondolta. Egy kissé közelebb húzta hozzá a székét, és csendben, fojtott hangon kérdezte tőle, hogy rendben van-e minden, de Karina nem válaszolt, hanem újra a bejárati ajtót kezdte bámulni. „Mint egy hülye kis kamasz piccsa”, gondolta Jónás. Felállt és sóhajtván valami olyasmit mondott, hogy tesz egy udvariassági kört, majd elindult a szomszéd terembe, oda, ahonnan a zsvaj meg a röhögés hallatszott. Kíváncsi volt, mi a fene történik odaát. Viszont amire odaért, már csak néhány vendég lézengett csendben és látszólag céltalanul, pohárral a kezében. Meg akarta kérdezni valakitől, hogy mégis miről maradt le, de meggondolta magát. Egyetlen ismerős arcot sem látott. Levette a nyakkendőjét, zakója zsebébe gyúrta, és szétnézett abban a teremben is.

Az egyik hosszú asztalról, amelyet valamiféle piás svédasztalnak szántak, elvett egy üveg ásványvizet, lecsavarta róla a kupakot, és egy jó öblöset húzott belőle. Átment az asztal túlsó végébe, elvett egy üres

poharat, közben meg fűrgén járt a tekintete, mint egy kaméleoné. Hamar kiszúrt egy vodkásüveget. Szétnézett, látja-e valaki, majd teleöntötte a vizespoharát az átlátszó szesszel. Ellenőrizte a zakója belső zsebében a cigarettát meg az öngyújtót, és elindult a kijárat felé. Karinára pillantott, aki már nem az ajtót bámulta, hanem olyan derűs arccal nézelődött a teremben, mintha egész héten erre az estére várt volna. Pedig még el sem kezdődött semmi, az emberek a két teremben szétszóródva halkan beszélgettek, röhécseltek, ittak, meg izzadtak. Odament a helyükhöz, levetette a zakóját, és az egyik szék támlájára dobta. Két ujját a szája elé emelve jelzett Karinának, hogy cigizni megy, azzal kilépett az ajtón.

Végigment a kis tornácon az első hamutartóig. Leült a legközelebbi padra, a borvizes üveget maga elé tette a földre, és rágyújtott. Egy hosszú pillanatig a poharat nézte a vodkával, egyet sóhajtott és három hatalmas kortyból leküldte az egészet. Hátát a pad támlájának vetette, és a bejárati ajtót bámulva megpróbált semmire nem gondolni.

Már vagy négy-öt perce ült így, amikor lassan kinyílt a bejárati ajtó, és az ajtókeretben megjelent egy ismerős sziluett. Illetve egy ismerősen mozgó emberi körvonal állt be a sárga fénybe. A tulajdonosa kivett egy apró tárgyat az egyik zsebéből, majd tovább kotorászott. „Bazdmeg”, mondta aztán a sziluett, és elindult a tornácon. A végénél megállt egy pillanatra, mint amikor valaki szoktatni próbálja a szemét a sötétbe. Majd átlépve mindkét lépcsőfokot, lezökkent a kavicsokkal felszórt járdaféleségre, és Jónás felé vette az irányt.

- Van egy tüze? - kérdezte a körvonal, miután Jónástól mintegy fél méterre, enyhén imbolyogva, de sikerült megállapodnia. És ezt a körvonalat erős házipálinka-szag vette körül. „Erős bukéja van az aurájának”, gondolta Jónás. Nadrágzsebéből előkotorta az öngyújtóját, odaadta. A felvillanó fényben egy korábbi kolléga arcára ismert. Rémllett egy B betűvel kezdődő név, de nem volt benne biztos. Talán Béla, gondolta. Úgy tűnt, hangosan gondolkodott, mert a körvonal megint meggyújtotta az öngyújtót, és a lángját közel tartotta az arcához.

- Nem Béla! Béni! Te meg? - mondta, és most a lángot Jónás arcához közelítette.

Csak fel ne gyűjtsa, mondta neki Jónás, meg azt, hogy egyébként meg kollégák voltak. És sehogy nem akart eszébe jutni a cég neve, ahol együtt dolgoztak. Hirtelen nagyon beütött a vodka.

- Ja, hogy te vagy az, Jónás! Milyen Jónás is? Mindegy, milyen Jónás! Nem? Mindegy! Hogy vannak a cethalak?

Jónás erre azt válaszolta, hogy a cetek nem halak, hanem emlősök.

- Hogy te mekkora egy baromarc maradtál!

Hogy csak viccelni próbál, válaszolta erre Jónás.

- Jól van, pajti, jól van! Attól még ugyanolyan fasz vagy, mint pár éve.

Lehuppant Jónás mellé.

- Leülök egy kicsit! - nyomatékosította, miután kényelembe helyezte magát, majd hatalmasat szívott a cigarettájából.

- A te csajod az a kis szőke? - kérdezte némi szünet után.

A barátnőm, válaszolta erre Jónás, alaposan megnyomva a hangsúlyt a „barátnőm”-ön.

- Míg a cégnél voltál, mindig az ilyen nőcskékre buktál: alacsony, vékony, szőke, meg fura. Meg amúgy ő az egyetlen nő a buliban, akit nem ismerek. Amikor megláttalak, rögtön arra gondoltam, hogy ez a szépség biztosan Jónással van, az ő csaja.

A „barátnőm”, javította ki megint Jónás, de Béni vagy nem hallotta, vagy nem figyelt oda. Egyet öklendezett, majd bőfögött és csuklani kezdett. Hirtelen mély levegőt vett és bent tartotta pár másodpercig. Mire kifújta, a csuklás elmúlt. De amint beleszívott a cigibe, újra elkezdődött. Ha legalább egy fél órát kibírja cigi nélkül, eláll a csuklás, tanácsolta neki Jónás. Béni egy laza csuklómozdulattal beledobta a félig szívott cigarettát a hamuzóba, majd újra mély levegőt vett. A trükk bevált, mert miután újra lélegezni kezdett, a csuklás már nem tért vissza.

- Amúgy mit szívott a csajod? Egyfolytában örül valaminek a leányzó, ezért kérdem...

Nem válaszolt. Gyomrában mintha egy hideg buborék kezdett volna el nőni. A torkában gombócot érzett. Talán nem is tudna most válaszolni, biztosan csak valami száraz gurgulázás hagyná el a torkát. Olyan mozdulatot tett, mintha azonnal fel akarna állni a padról, de inkább ülve maradt.

- Valami gond van? - kérdezte Béni.

Semmi, gondolta, vagy talán mondta Jónás. Abban a pillanatban nem tudta eldönteni, hogy amit gondol, azt mondja is, vagy csak akarja mondani, vagy mégis inkább arra gondol, amit nem akar kimondani.

Még találkoznak majd, szólta oda Béninek bárgyún, mintha búcsúzna, még kezét is nyújtott neki, majd felállt és lassan, sétálva elindult vissza a terembe.

A benti füledt levegő rosszulesett, nagyon rosszul, újra felkavarodott a gyomra. Mintha egy meleg, nedves rongyot dobtak volna a fejére, aminek áporodott ember- meg előétel szaga van. Az elszívott cigaretta dohos ízt hagyott a szájában. Pedig amikor levegőzni indult, mintha éppen kezdett volna megjönni az étvágya. Két hete kapták a meghívót, emailben, egy kérdőívvel, benne többféle választható menüvel, aszerint, kinek mi ízlik, mit eszik, mire allergiás, és Jónás valamiért a vegetáriánus menüt választotta. Ritkán evett húst, csak minőségi húsokat volt hajlandó megenni, a választható menük között ott volt a steak is, elég flancos fogás az ő flancos ízléséhez, de ő mégis a vegetáriánus menü mellett döntött. Csakhogy neki útközben elment az étvágya. A vonaton a vonat szagától, a taxiban az illatosítótól kavargott a gyomra. A teremben meg a melegtől. Kellett neki vegetáriánus menü, amikor steaket is kérhetett volna. Végül is, nem mindegy, mivel okádja majd tele a vonatot meg a taxit hajnali három után, gondolta, amikor visszatért a terembe.

A szomszédos helyiségben megint elkezdődött valami attrakció. A vendégsereg nagy része ott volt bent, ritmikusan tapsolt valamihez, a teremből kiszorult maradék meghívott meg valamilyen szánakozó, talán obligát mosollyal nyugtázta a bent látottakat. Jónás újra elindult, hogy megnézzze, mi a fenén szórakoznak a többiek, de újfent nem látott semmit, mert amint pár lépést tett, a ritmikus taps félbeszakadt, és mire be tudott lesni az ajtón, már csak két, gallérját igazgató, kissé lihegő, izzadt, középkorú férfi állt a terem közepén. Érdekes, gondolta Jónás, egyre érdekesebb itt minden és mindenki. De az is lehetséges, hogy csak ő nincs képből valamivel, hiszen hosszú évek után ez az első alkalom, hogy hasonló összeröffenésen vesz részt. Ledöntötte a maradék vodkát a torkán, odament a piás asztalhoz, de azt már a személyzet szinte teljesen letakarította, csak néhány üres meg félig kiivott pohár maradt, meg víztócsás üres fémtálcák. Erről ennyit, állapította meg. Visszament a nagyterembe, Karinát kereste. Hol kóricál ez a nő? Az ablaknál, ahol korábban megtelepedtek, nem látta. Talán a mosdóba ment. Oda meg nem akart utánamenni. Hogy is nézne az ki... Habár, ha jobban belegondol az ember, az ő helyzetében... De mindegy is!

Ott téblábolt még egy darabig a nagy teremben, sorban kezét fogott néhány férfi vendéggel, őt is bemutatták egy pár embernek. Udvarias puszikat nyomott pelyhes arcú öregasszonyoknak. Mindeközben Karinát kereste a tekintetével. Nem akart feltűnést kelteni a kérdéssel, még a végén megkérdi valaki, hogy van-e valami baj, vagy hogy minden rendben van-e. Ezt mindenképpen el akarta kerülni. Közben ömlött a hátáról a víz. Mintha nejlonfóliába csavarták volna, minden porcikája viszkedett.

A nagy teremben az asztalokat U alakba tolták, helyet hagyva egy rögtönzött táncparkettnek. Amely most üresen állt. Még semmi nem kezdődött el, az ünnepek már jó húsz perces késésben voltak, ennek ellenére az első kör ital maradéktalanul elfogyott az asztalról. Jónást ekkorra már teljesen elkapta a gépszíj. Egy gazdátlanul maradt, félbe hagyott piás poharat keresett, kész lett volna azt is ellopni, csak tompuljon egy kissé a pánikrohama, amely a nemrég legurított vizes-pohárnyi vodka ellenére szorongatta a torkát meg a mellkasát. Hol a piczában van Karina, ismételte félhangosan, miközben körbejárta az asztalok félkörét. Nem fog itt táncolni senki, gondolta aztán, ahhoz túl kicsi ez a tér. De most miért ezzel foglalkozik? Karinát kellene megtalálnia, nem szabadott volna magára hagyni egyetlen percre sem.

Karinát is viszed? Kérdezte az anyja, mikor megemlítette neki a meghívót. És ő olyan hirtelen túrázta fel magát az anyja kérdésén, hogy a feje is belefájdult. Persze üvöltözéssé fajuló veszekedés lett ebből is. Miért nem mondja ki, hogy szégyelli Karinát, üvöltötte Jónás. Nem szégyelli, de nem szeretné, ha valami probléma lenne, válaszolta az anyja erőltetett nyugalommal. És hogy nemcsak Karina az egyetlen probléma, tette hozzá. Milyen probléma, bazdmeg, üvöltött Jónás? Ne bazdmegelj anyáddal, ordított erre az anyja is. Ne bazdmegelj anyáddal, ismételte meg az apja, ugyancsak ordítva, mire Jónás csak annyit válaszolt, hogy jól van, nem bazdmegel. Bazdmeg, tette hozzá. Rossz poén volt, de a vitát legalább berekesztette. Azt csinál, amit akar, mondta csendesen az anyja, közben a függönyöket bámulta. Mindig is azt csinált, amit akart, kontrázott bele az apja. Egyes szám második személyben beszélve róla, mintha ő jelen sem volna. Ekkor már úgy érezte, hogy azonnal a szoba egyik végébe hátrál, nekiszalad és egy hatalmas lendülettel az ablaküvegen átcsörömpölve kidobja magát az ötödik emeletről. Szép csendben felkelt a fotelról, kiment a szobából,

cipőt húzott, kiosont a lakásból, be a liftbe. El sem köszönt. A liftajtót is óvatosan, halkán csukta be maga mögött. Aztán otthon az első dolga volt, hogy válaszevélben megköszönte és elfogadta a meghívást, és vegetáriánus menüt kért két személy részére.

Ott ácsorgott a terem közepén, a tekintetével egyszerre kereste Karinát, meg egy üveget, vagy egy magára maradt bármilyen poharat, amiben van még valamilyen ital. Már megbánta, hogy eljöttek. Tudta, hogy egy-két óra leforgása alatt több pohár italon is túl lesz már. Azt is tudta, hogy úgy fog majd inni, hogy senki ne lássa, hány pohárral tüntetett el. A neki felszolgált innivalóból csak egy-két kortyot fog benyalogatni, hogy fenntartsa a látszatot, és majd dugiban mellé iszik valamit. Meg azt is tudta, egyetlen nyugodt perce nem lesz, mert lövése nincs, hogy melyik rokon vagy ismerős mit tud róla, mit tud Karináról, vagy egyáltalán, ki mit tud arról, ami történt.

Ehhez képest most ott állt a terem közepén, és egyetlen kényelmetlen kérdést nem tett fel neki senki, válaszolni sem volt amire. A két ünnepelt, akik tudták, hogy mi a helyzet vele és Karinával, éppenséggel késtek. Az a néhány távoli rokon, akiket Jónás felismert a vendégek közül, nem igazán méltatták figyelemre sem őt, sem Karinát, csak udvariasan mosolyogva biccentettek feléjük. A lila hajú néni meg a néhány pelyhes arcú öregasszony kivételével, akiknek bemutatták, senki nem jött oda hozzá érdeklődni. Még Béni, az okostojás Béni sem kérdezett semmi kényelmetlent, csak hozta a szokásos formáját. De hol a tetves kurva életben van Karina? Elszív egy cigit, és ha utána sem látja, rátöröm a budiajtót, monologizált magában, talán még a szája is mozgott.

Kirontott a teremből a szabad levegőre. A tornác egyik végében csendesen beszélgető kisebb társaság cigarettázott. Jónás a másik végébe húzódva gyújtott rá. Le kellene nyugodni, gondolta, mert mindig a legrosszabbra számít, ami aztán be sem következik. De jó alaposan felhúzza magában a rugót, ami egy szép napon egyszer csak elpattan. Megint elpattan, és MEGINT kezdődik minden előlről. Kezdődik előlről a szarban dagonya, ahonnan újra ki kell mászni, megint mindent előlről kezdeni, lépésről lépésre, és neki már lassan sem ideje, sem ereje mindent még egyszer újrakezdeni. Csakhogy a nyugton maradáshoz Karina látványára lenne szüksége.

És akkor egy ismerős női alakot vett észre a sötétben. És mintha ez az ismerős alak furcsán, tánclépésekben járna. Ráadásul a járdaszegé-

lyen egyensúlyozva. Karina volt az. Ott billegett a járdaszegélyen, két kezét széttárva egyensúlyozta magát, jobbában pezsgőspohár. Jónás torka elszorult. Olyan, mint egy gyermek, gondolta. Mint egy túlfejlett, hülye kis bakfis. Oda kellene menni hozzá, szoroson megölelni, majd ölbe kapni és kiszaladni vele a világból, valahová, le a térképről, a világ végére. Ahol végre békén hagyják. Őt is, Karinát is. Ahol úgy van rendben minden, ahogy éppen van. Ahol a szívárvány földet ér, ahol... És ekkor eszébe jutottak az álmatlan éjszakák, a véget érni nem akaró napok, amikor úgy érezte, hogy most már történnie kell valaminek, valami visszafordíthatatlannak, de ez így tovább nem mehet.

Karina megállt. Egy darabig egy helyben egyensúlyozott a járdaszegélyen, majd egy kecses mozdulattal megpördült és széles mosollyal, egy jóllakott kismacska tekintetével egyenesen Jónás szemébe nézett. És olyan gyönyörű volt az utcai lámpa fénysugarában, hogy Jónásnak egy pillanatra a szívverése is kihagyott. Majd a lány finom mozdulatokkal jobbra-balra kezdte ingatni a felsőtestét, mint amikor valaki egy jó kis zeneszámot hall a rádióban, és Jónás csak ekkor hallotta meg a teremből kiszűrődő zenét, ami valami lejátszóról ment, mert zenekart nem látott.

- Szabad egy táncrea a hölgyedet? - hallotta a háta mögül Bénit.

Anyád a hölgyed, gondolta Jónás, de egy színpadias kézmozdulattal jelezte, hogy igen, szabad a pálya, csak tessék, érezték jól magatokat. Ezek ketten jól megtalálták egymást, futott át a fején, az excentrikus Béni, meg Karina. És Béni, jól látható részegsége ellenére felpattant a járdaszegélyre, meghajolt Karina előtt. De valahogy úgy, mint valami kosztümös filmben, éppen csak a barokk kori cifra ruha és lószőr paróka hiányzott róla: bal kezét hátrátéve, a jobbot a mellkasához emelve, majd előrenyújtva. És Karina azonnal vette a lapot, mert egyet pukedlizett, megfogta Béni kezét és olyan kecses és laza táncot kezdtek el lejteni a járda szélén, hogy Jónás teljesen elérzékenyült. Nem volt soha érzelmős, viszont napra pontosan, hét hónapja és tizennégy napja mintha kicserélték volna valakire, akinek csak a neve és a múltja, meg a személyi száma egyezik a korábbi Jónással. Meg az emlékei. Meggyengültek az idegei, állapította meg sokadjára. Ott táncol a hülye volt kolléga, a nagyszájú Béni és Karina, ő meg itt elérzékenyül. Nem lesz ez így jó. Hét hónapja, tizennégy napja csak hülyül elfele, nem lesz ennek jó vége. Az anyja szerint sem. Habár az anyja azért nem pontosan így fogalma-

zott, de sejteni lehetett, hogy valami hasonlóra gondol. Szerinte teljesen megváltozott Jónás, ráadásul nem valami pozitív értelemben. Mintha kicserélték volna, vagy lecseréltek volna benne néhány alkatrészt. Így mondta, de még csak nem is Jónásnak, hanem egy közös ismerősnek, akitől Jónás később visszahallotta. Míg ezen elmélkedett, a lassú, nyúlós zenezám lejárt, valami pörgősebb darab következett, ezek ketten meg abbahagyták a mutatványt. Béni elindult a terem irányába, s amint elhaladt mellette, feltartott hüvelykujjal jelezte neki, hogy... hogy mit is, azt ő nem értette. Hogy jót táncolt, hogy Karina táncol jól, vagy hogy az ízléséhez gratulál, vagy hogy minden rendben? Karina hirtelen és szerelmesen Jónás nyakába vetette magát, és egy hosszú, cuppanós csókot nyomott a szájára.

- Cigi szagod van - állapította meg teljes súlyával ránehezedve.

Jónás a vállát vonogatta, hogy mégis milyen szaga lehetne, öt perce sincs, hogy elnyomta a csikket.

- Meg vegyszerszagod... - tette hozzá Karina a két vállába kapaszkodva. Majd megszagolta Jónás száját. - Mit ittál? Körömlakkot? - elengedte a vállait és kissé hátrébb lépett.

A vodkának nincs körömlakk illata, a vodkának vodkaszaga van, mondta volna Jónás, de Karina addigra már a vendégház felé indult. Fellépett a tornácra, és amint végighaladt rajta, egy kissé színpadiasan a csipőjét riszálta és látványosan integetett felé, mint egy régi fekete-fehér filmen vagy valami vidéki operettben, aztán belépett az ajtón.

Jónás mélyet szippantott az enyhe őszi levegőből. A gombóc a torkából eltűnt, ahogy a gyomrából is a hideg, kellemetlen érzés. Kifújta. Majd megint mély levegőt vett, megint kifújta. Most már minden rendben lesz, fasza kis esténk lesz, megérdemlünk egy kis bulit mi ketten. Karinának is ki kell mozdulni, lám, máris jót tett neki, a színe is más.

Bentről hangos ováció hangzott fel. Megint kezdi valaki a mutatványt a nagyteremben, gondolta. Ez egyszer nem akart lemaradni, kíváncsi volt, hogy mi a fenén szórakozik a vendégsereg. Talán valami bűvészmutatvány, gondolta, és felgyorsította a lépteit. A végén már szinte futva haladt a bejárati ajtó felé. Mikor benyitott, hirtelen elállt a hangzavar, mintha lekapcsoltak volna egy hangszórót. Csak egy nő sikoltozott hisztérikusan valamelyik sarokban, míg a többiek némán álltak félkörben, a nagy teremben, és tágra meredt szemmel bámultak

az U alakba tolt asztalokból rögtönzött táncparkett közepére. És a félkör közepén ott táncolt Karina. A hangszórókból a Paint it Black ment, a Stones-tól. Nem is tudtam, hogy erre a számra egyáltalán táncolni lehet, de Karina, ő Karina, gondolta Jónás. A lány nyomában kis fekete, vörös szegélyű tócsák gyűltek, és a tócsákból fekete túsarkú cipői sötétvörös mintákat kentek a fényes cementpadlóra. Kínai kalligráfia, futott át a fején. És Karina transzban volt: behunyt szemmel lejtette a táncát, mint egy magányos keringőt, a sötétvörös tócsák pedig egyre gyűltek a ruhájából. Ő meg a zene ritmusára tovább kanyarította cipőivel ezt a kalligrafikus írást, egészen addig, amíg a tánc ritmusa hirtelen megtört, botorkálni kezdett, majd kissé imbolyogva megállt. És Jónás látta, hogy Karina egy papírvágót szorongat a kezében. Ruhája és haja lucskos volt a vértől, amely lüktetve bugyogott elő a torkából. Kinyitotta a szemét, tett egy fél fordulatot és egyenesen rá nézett. Mintha mondani akart volna valamit, de csak néhány bőfögésre emlékeztető hang szakadt ki belőle, majd kitárt karokkal, lassan elindult Jónás felé.

APĂ MINERALĂ CEA MAI IGIENICĂ, FĂRĂ BACTERIE, PENTRU CONSUMATIE, AL MUNTILOR CASON.

Apă izvorului „Pan” din Cason e o apă terică minerală prețioasă. Elementele esențiale ale acesteia sînt: clorură de calciu—magneziu—hidrocarbonat și de acid carbonic liber, cînt elemente din caracterul chimic a ei și pe care le conține într-o cantitate însemnată — mai sînt natriumhidrocarbonatul și litiuhidrocarbonatul ce se află în ea tot într-o cantitate însemnată. Pentru toate aceste boli, în care se recomandă apele minerale terice cu conținut de litiu și hidro-carbonat și anume în cazuri de stare atonică și stomacului și a intestinelor, le dispocie ontahală și are un efect admirabil în cazuri de iritații în rinichi și la bătăie. Fîind igienic curată și avînd un gust plăcut este foarte apreciată și ca apă minerală de masă. În urma conținutului ei de acid carbonic liber se poate bea și rece, nu se strică și izvorul din piatră are un caracter de durabilitate.

NU PRODUCĂ UNFLĂRI ȘI CONGESTIUNI, APA EXCELENȚĂ PENTRU CONVALESCENȚĂ.

PÁN

KÁSZON HEGYSÉGÉNEK LEGEGÉSZSÉGESEBB BAKTERIUMMENTES ÁSVÁNYVIZE.

A kászoni „Pán” forrás vize értékes földes ásványvíz. A víz vegyi jellegét meghatározó kalcium—magnezium—hidrocarbonat és szék szabad szén-dioxid: közül a vizek lényeges alkotórészt képez a natriumhidrocarbonat és a fayelemre nélkül mennyiségben előforduló litiuhidrocarbonat. Mint ásványvíz mindazokban a bajokban, melyekben a litiu- és natriumhidrocarbonat tartalma: földes ásványvizek javaslva vannak, u. m. gyomor- és bélgyulladás, harutos dyspepsia, vesze- és hólyagbántalmakkal hatások. Hyperbicus tisztaságánál és kellemes ízénél fogva mint üdítő víz is becses. Szabad szén-dioxid tiszta jellegű, nem bomló, a sziklából fakadó nagy állandóság jelleivel bír.

FELPUFFADÁST, VÉRTOLULÁST NEM OKOZ, ÜDÜLŐK LEGKIVÁLÓBB GYÓGYVÍZ.

DEPOT GÉNÉRAL:
COOPERATIVA DE CONSUM GENERALA BĂLAȘOY.
Administrațiunea: SET. GHEORGHE

Calcium—hydrocarb. 0'2855	Lithium—hydrocarb. 0'0145
Natrium—hydrocarb. 0'4641	Natrium-sulfat . . . 0'0071
Magnezium—hydroca. 0'1551	Mangan hydrocarb. 0'0038
Ferum—hydrocarbon. 0'0405	Silicium-dioxyd . . . 0'0493
Natrium—chlorat . . . 0'0290	1'7484
Kalium—chlorat . . . 0'0227	Carbon-dioxyd . . . 2'0449

FŐELÁRSÍTÓ:
ÁLTALANOS FOMVÁSZTÁSI SZÖVEZKÉZET BĂLAȘOY.
Forráskiszűrés: SEPSISZENTGYÖRGY

A kászoni Pán borvíz címkéje.
(Forrás: Kísgyörgy Zoltán gyűjteménye)